

Svědkyne
NA ÚTĚKU

DANIELA
HARTIG

BARONET

Svědkyne na útěku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Daniela Hartig

Svědkyne na útěku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA

Svědkyně
NA ÚTĚKU

Wedding Dreams 2

Svědkyně NA ÚTĚKU

Wedding Dreams 2

DANIELA
HARTIG

 BARONET

Catch the Best Man by Daniela Hartig

© Versum Verlagsgruppe GmbH, 2024

Translation © Barbora Špundová 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2794-5

ISBN e-knihy 978-80-269-2804-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2805-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2795-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Ve vzpomínce na nadanou spisovatelku a tu nejlepší
kamarádku, jakou jsem si mohla přát.*

*Nikdy na Tebe nezapomenu,
Tvoje Jane*

Tenhle příběh je jen pro tebe.

PŘEDMLUVA

„Už nejsi tam, kde jsi býval, ale jsi všude tam, kde jsem já.“

Victor Hugo

Daniela Hartigová bohužel z tohoto světa odešla příliš brzy. Zemřela po krátké těžké nemoci v prosinci 2022 a zanechala po sobě milující rodinu – a řadu poutavých romantických příběhů. Jeden z nich právě držíte v ruce.

Daniela byla upřímná, srdečná a roztomile chaotická. Byla kreativní, hýřila nápady a byla to nesmírně talentovaná spisovatelka. Její příběhy se člověka dotýkají přímo u srdce a my doufáme, že osloví ještě spousty dalších čtenářů a čtenárek. Dani byla člověkem hýřícím barvami a životem, byla inspirací pro všechny kolem. Když se smála, její smích strhával všechny okolo, když mluvila, nakazila vás svou energií, vřelostí a radostí ze života, a kdykoliv jste se na ni obrátili se starostmi, okamžitě byla nápomocná radou i činem. Byla moudrá a tak neuvěřitelně chytrá – prostě fascinující osobnost.

Díky tvým příběhům, nejdraží Danielo, žiješ dál v našich srdcích.

Daniele vždy záleželo na tom, aby ve svých knihách vytvářela pro své čtenářky bezpečné útočiště. Místo, kde se můžete uvolnit a především které si můžete zalíbit. Vyprávěla příběhy s humorem, osobitým šarmem a hloubkou a my doufáme, že i vy mezi řádky ucítíte jejich zvláštní kouzlo.

Děkujeme, že jste jedné z jejích knih poskytli nový domov.

Ať je pro vás čtení potěšením!

CLEO

Před pěti měsíci

*U*ž půl hodiny tu sedím na baru a čekám.
Na chlapa!
Věřili byste tomu?

Chci říct, existuje snad něco víc ponižujícího než tohle? Kdybych aspoň mohla tvrdit, že ten týpek nevěděl, jak vypadám, protože to mělo být rande na slepo, a když mě tady pak poprvé uviděl, tak jsem se mu prostě nelíbila a radši se nenápadně vypařil. Oukej, i to by bylo poněkud nešťastné, ale proboha! Jasně, že se nemusím líbit každému. To ale není důvod hned vyšilovat! Možná se mu líbí spíš dlouhé, splývavé tmavé vlasy? A postava ve tvaru přesýpacích hodin? Velká prsa, úzký pas, kulatý zadek, prostě křivky. V pořádku. Takže by se při pohledu na mě otočil na patě a nenápadně se vytratil. A ani bych se mu nemohla divit, koneckonců já bych při pohledu na nějakého trpaslíka s knírkem a prořídlymi vlasy nejspíš udělala totéž.

Pointa je ale v tom, že tenhle týpek věděl, jak vypadám. Haló, na Tinderu jsou fotky?! Přejedeš prstem doprava a jsi ve hře, přejedeš doleva a jsi ze hry. Oba jsme se na základě fotky toho druhého rozhodli pro doprava, psali jsme si, on byl vtipný a zábavný, já zřejmě taky, takže jsme si domluvili schůzku. Tohle rande. V tomhle baru na Manhattanu.

A on nedorazí?

Naštvaně dopiju zbytek cosmopolitanu, natáhnu se pro kabelku a sklouznu z barové stoličky, když mě osloví chlápek vedle mě.

„Náročný den?“ zeptá se a zakrouží whisky ve své skleničce.

To mi tak ještě chybělo! To vypadám vážně tak moc zoufale?

On ovšem vypadá velmi dobře. Typ jako Liam Hemsworth, vysoký, protože i v sedě mě převyšuje skoro o hlavu, pod bílou košilí se mu rýsují svaly, ocelově modré oči lemují dlouhé tmavé řasy, husté hnědé vlasy by zasloužily trochu osvěžit střih, protože když se ke mně s úsměvem otočí, do čela mu sklouzne neposlušný pramínek.

Zastavím se, prohlížím si jeho tvář a zarazím se na jeho ústech. Jejich jinak dokonalou symetrii narušuje na horním rtu malá svislá jizva, díky níž působí zajímavě.

A kromě toho voní... naprosto úžasně, protože když se mírně nakloní dopředu, otře se o mě poněkud matoucí vůně. Ovocná, něco mezi citronem a pomerančem, a přece trpká jako vyčíněná kůže, mech a cedrové dřevo. Bezděčně ji nasaju a ta směs je tak jemně namíchaná, že mi okamžitě zatemní smysly.

Přesto ho odmítnu. Pro dnešek už mi to stačilo.

„Jestli lázni v kobyílím mléce, masáži horkými kameny, manikúře, třichodovému obědu, odpolednímu čaji a příjemnému zakončení toho všeho stresu říkáte těžký den, pak ano,“ řeknu a nepatrně se usměju.

„Mám rád ženy, které se umí rozmazlovat. Je to... sexy,“ řekne a roztáhne úsměv. V duchu obrátím oči v sloup, ale nemůžu popřít, že mi to zalichotilo. „Nechcete se zdržet ještě na skleničku? Třeba překoná i tu lázeň s kobyílím mlékem. Což je mimochodem představa, kterou už asi nikdy nedostanu z hlavy. Vy, vana plná smetanové zbarvené tekutiny...“ řekne a očima bloudí po mém těle.

Aniž bych tomu mohla zabránit, polije mě horko.

Sakra, vážně mi úplně vyschlo.

Fajn, koneckonců přesně k tomu mělo být tohle rande určené. Už xtý pokus najít v tomhle městě plném krásných a geniálních single žen nějakého single chlapa, se kterým bych mohla strávit žhavou a uspokojivou noc. A možná i něco víc, pokud mám být upřímná. Už delší dobu cítím potřebu konečně se usadit.

I když se vždycky tvářím, že je mi to jedno, není to tak. Aspoň myslím. Ale protože jsem nikdy nebyla srab, momentálně se to snažím zjistit. Jestli mi chybí mít někoho, s kým člověk může deštivou neděli klidně strávit v posteli. S kým můžete chodit na výstavy v muzeích, bez zábran brečet u kýčovitého filmu v kině (i když to je v mém případě dost nepravděpodobné, protože jsem už deset let nebrečela), s kým se můžete pohádat a zase udobřit, aniž by se vám to úplně vymklo z rukou, tak aby se člověk bál, že –

„Co pijete? Cosmopolitan?“ zeptá se a já hodím veškeré pochyby za hlavu. Možná je zrovna on ten důvod, proč se ten z Tinderu neobjevil. Něco jako ru-

ka osudu. Efekt motýlích křídel nebo jak tomu vždyc-
ky říká Levandule. Že se musí stát nějaká věc, aby se
mohla stát druhá?

Položím kabelku zpátky na bar, vyhoupnu se na sto-
ličku a kývnu.

Muž se otočí na servírku za barem, která si ho ob-
divně prohlíží. Jsem téměř v pokušení říct: „Jo, hol-
ka, vůbec se ti nedivím,“ ale na poslední chvíli si to
odpustím.

„Dali bychom si koktejl,“ řekne pan Supersexy,
a než stihnu namítnout, že já zůstanu u cosmopolita-
nu, pokračuje dál: „Co byste nám doporučila? Měl
by být silný a zároveň jemný. Svěží, ale ne domýšli-
vý, elegantní a inteligentní, s určitou ohnivou jiskrou.
Tak jako dáma vedle mě,“ řekne a servírka i já na něj
nevěřicně zíráme. Já proto, že nevím, jestli jsem už
někdy v životě slyšela něco tak nabubřelého, ona
proto, že se mi roztéká před očima.

Rozmyslím si to. Tohle je na mě trochu moc.

„Poslyšte, já už vážně budu muset jít. Mám ještě
jeden důle–“

„Ale no tak,“ zarazí mě. „Oba víme, že je to lež.
Ušetřete nás těchtole pošetilostí. Vy si myslíte, že pře-
háním? Dejte mi minutu. Jen jednu minutu,“ prosí
a já se zhluboka nadechnu. Má slušnou vyřídilku, to
se mu musí nechat.

„Jednu minutu,“ řeknu a on se nestydatě krásně
usměje.

„Udělejte nám ten nejlepší koktejl, jaký jste za svůj
život namíchala. Závisí na něm moje budoucnost,“
řekne barmance, aniž by ze mě spustil pohled. *Pro-
boha, to je vážně... sladký*, pomyslím si, ještě než
spustí.

„Nenávidíte ranní vstávání. Když nemusíte, nejradši dlouho ležíte v posteli, pak si napěníte lattéčko, ne, počkejte...“ Zamyslí se a pak přikývne. „Černou! Vy jste rozhodně typ americano. Žádné nesmysly navíc, jen čistá chuť kávy. Ráda čtete, nejraději životopisy silných žen. Nejste fanouškem těch nových streamovacích služeb. Jasně, stahujete si písničky, ale ten zvuk vám nevyhovuje. Vy totiž máte uši jako rys a slyšíte každý sebejemnější rušivý zvuk. Nejradši máte asijská jídla, vaše nejoblíbenější barva je šedohnědá taupe, protože je taková uklidňující, a vaše jméno zní určitě nějak...“ Udělá pohyb prsty, jako by mu to leželo na jazyku, pak na mě namíří ukazováček a řekne: „... francouzsky?“

Zírám na něj a musím si dávat pozor, aby mi nespadla brada.

Jak to sakra všechno ví?

„Laurentová. Moje máma je Francouzka,“ řeknu a vlastně ani nevím proč. „Vy jste...“ Zmateně zavrtím hlavou a nakrčím čelo. „Jste něco jako čtenář myšlenek? To je nějaký trik?“

Muž se zasměje a v tu chvíli mi žena za barem přistrčí koktejl. „Tak prosím. Moscow Mule. Nejlepší koktejl, co jsem za svůj život namíchala,“ řekne a nervózně se usměje. Můj velkorysý dárcce poděkuje a pobídne mě, abych ochutnala.

„Už jste ho někdy měla?“ zeptá se a já zavrtím hlavou. Pak se natáhnou pro orosený měděný pohárek, který je ledově studený. Materiál mi přilehne ke rtům, že mám strach, abych se nepřilepila. Do nosu mi stoupne svěží chuť máty a zázvoru a s prvním douškem Moscow Mule uvítá můj jazyk ledově horkým pálením zázvoru. Než nápoj nechám stéct po patře,

dostaví se lehká kyselost, která mi na rtech zanechá ostré mravenčení a ten nejvíc osvěžující pocit vůbec.

Je to jako loknout si ze skleničky tekuté zimy uprostřed parného letního dne.

Dobře, teď už je skoro zima, za necelé čtyři týdny budou Vánoce, ale tady v baru je příjemné teplo.

Stejně jako v mém břiše po prvním doušku.

„Tak co? Chutná jako vy?“ zeptá se mě stále ještě neznámý muž. „Chladný, a přece žhavý? Sexy, a přece osvěžující? Intenzivní máta se skromnou okurkou?“ popisuje a já se musím smát.

„Dost, to už stačí! Je až děsivé, jak dobře jste mě prokouknul,“ prohlásím. Šance, že tenhle večer bude zábavný, se v posledních patnácti minutách rapidně zvýšila. Napiju se podruhé, muž jemně cinkne svou sklenicí o můj měděný plecháček a zadívá se mi hluboce do očí. Modř v jeho očích je tak zářivá, že by si člověk mýsl, že se za jeho zorníčkami skrývají reflektory.

Odložím hrnek, uvelebím se pohodlně na barové stoličce, protože mám pocit, že se přeci jen ještě zdržím, a otočím se k němu.

„Tak dobře. Mám vaše jméno uhádnout, nebo mi ho prostě prozradíte?“ zeptám se. Muž se nadechne skrz dokonale bílé zuby.

„Hádejte,“ řekne.

Pobaveně si odfrknu a nadechnu se. „William?“

Nakrčí nos a zavrtí hlavou.

„Richard?“

Znovu zavrtí hlavou.

„Henry?“

Zasměje se. „Z jakého důvodu vyjmenováváte jména anglických králů?“ zeptá se. Ušklíbnu se. Začíná to být zábava.

„Možná mám pocit, že ve vás koluje modrá krev?“

„Ach, nebojte, to platí jen pro mé oči. Jinak jsem jen docela obyčejný smrtelník.“

„James?“

Dál vrtí hlavou. I na Michaela, Johna, Darrena a Stevena. Rozhodím ruce do vzduchu a odfouknu si.
„Tak už mě vysvobod'te, prosím! Než vám vymyslím ještě horší jména!“ řeknu.

Cizinec najednou zvažní. „Slibte mi, že se nebudete zlobit,“ řekne a já nakrčím obočí.

„Je to tak zlé?“ řeknu, on přikývne a pak pokrčí rameny.

„To záleží,“ odpoví.

„Na čem?“ zeptám se.

„Na tom, jak vtipné vám bude připadat, že jsem velmi opatrný člověk.“

Fajn. Nemám nejmenší tušení, o čem to mluví, a napjatě se na něj dívám.

Nakloní se ke mně, znovu ke mně zavane jeho vůně, jeho přitažlivost mě zasáhne plnou silou. Šimrá mě v žaludku a srdce se mi najednou rozbuší.

To jsem se tu právě zamilovala? Po tom, co mi připadalo jako dvě vteřiny? Nebo je to tou moskevskou mulou, co mi zatemňuje mozek?

„Jmenuju se Daemon. Daemon Hell,“ řekne.

Nejdřív to ve mně nic nevyvolá. A pak mi pomalu začne svítat.

Je ten, co přejel palcem doprava.

Tohle je ten chlap z Tinderu!

Ale vypadá úplně jinak než na fotkách!

„Vy...? Vy jste...? Vy jste mě...“ vykotám, on přikývne a zvedne ruce.

„Poslyš, Cleo, je mi to upřímně líto. Můžu ti to vy-

světlit,“ řekne, ale to už seskakuju z barové stoličky a natahuju se po kabelce.

„Ty mizerný šmejde!“ zaprskám. „Není divu, že jsi o mně věděl všechny ty věci, když jsem ti je sama prozradila, když jsme si psali!“ Chci odtud utéct, ale Daemon mě chytí za loket.

„Počkej chvíli. Prosím,“ řekne. Ani mi nic jiného nezbyvá, když mě drží.

„Co je?“ vyjedu na něj, když se otočím.

„Nebylo to fér. Uznávám. Ale prostě jsem chtěl vědět, jestli opravdu vypadáš tak jako na fotkách,“ řekne a touhle větou to spíš ještě zhorší, než vylepší.

Ted' už mi opravdu spadne brada. „Cože? Děláš si srandu? Copak jsme tady na nějakém dobytčím trhu, kde si ženskou můžeš nejdřív prohlídnout, než s ní... než s ní začneš... dělat kdovíco! A kromě toho, proč bych měla lhát? To je přece tvoje parketa!“ Jsem tak vytočená, že křičím. Rázně se od něj odtrhnu. On mě tu nechal sedět jako krávu, s bohorovným klidem si mě prohlížel od hlavy k patě, dokud se laskavě nerozmyslel, že jsem dostatečně hodna jeho pozornosti? A pak mě tu ještě ke všemu ztrapní, baví se svým údajným nosem na lidi a já mu na to ke všemu skočím? Už jsem toho na prvním rande zažila hodně, ale tohle je vážně vrchol.

„Tak já bych tomu tak úplně nutně neříkal lhaní,“ prohlásí Daemon a mávne rukou. „Koneckonců jsem tě pozval na nejlepší koktejl tvého života. A co je, pěkně prosím, špatného na tom, když je člověk opatrný? Vždyť podvodníků je dneska plný internet,“ řekne.

Co se mi tím snaží říct? Že jsem mohla vypadat jako hrbáč ze Zvoníka od matky Boží?

„Evidentně! Jinak by sis tam nedával fotky staže-

né z internetu! Protože to máš dost zapotřebí,“ zalžu bezostyšně a je mi to úplně fuk. Kdo si ten chlap myslí, že je? Nejvíc sexy chlap na planetě?

Daemon se rozesměje. On se naprosto vážně směje! Existuje něco arogantnějšího?

Jo, existuje, jak zjistím při jeho dalších větech.

„Panebože,“ odfrkne si a obrátí ty své krásné oči v sloup. „Nedělej z toho takové drama. Vždyť to všechno šlo hladce. Líbím se ti, ty se líbíš mně, nedělejme z toho žádné tajemství. Trochu se pobavíme, skončíme spolu v posteli a za čtyři týdny se mnou půjdeš na svatbu. Pak si půjdeme každý svou cestou, bylo to fajn, každý jsme si přišli na své a hotovo,“ řekne a usrkne whisky.

Jako by se mi v hlavě něco přepnulo. Takových chlapů mám už plné zuby. Už mám až po krk toho počátečního ujasňování, že jde jenom o něco nezávazného. Pobavit se, nic víc.

Hej, proč jsi tak prudérní, holčičko? Vždyť se nemusíme hned brát. Standardizované věty šilenců, co mají fóbii ze závazků.

„Nemusíme se hned brát,“ vysloví přesto Daemon nahlas, a to už je definitivní konec.

Sáhnu po svém koktejlu, zvednu ho a vyklopím obsah na jeho bezpochyby velmi drahý oblek. Přímou do rozkroku. Když mu steče do klína ledově vychlazený drink, který vyklopím do poslední kapky, Daemon zalapá po dechu. Oba plátky okurky zůstanou na látce jako pěkná tečka za tím nepořádkem.

Ušklíbnu se. „Svatba? Ani náhodou.“

Daemon semkne rty a na čelisti se mu rýsují svaly. Vzteklym pohybem si z kalhot otře to nejhorší a upře na mě pohled.

„Myslel jsem, že oceníš, když tě pozve na drink opravdový muž. Evidentně jsem se zmýlil. Jsi stejná mrcha jako všechny ostatní,“ řekne a já se přehrabuju v kabelce.

„Rozhodně se nehodlám zahazovat s někým, jako jsi ty, sorry.“ S těmi slovy před barmanku, která Daemonovi podává štos ubrousků, prásknu na bar čtyřicet dolarů.

Otočím se a odcházím.

Ježíši, tohle bylo jedno z nejhorších rande, jaké jsem kdy zažila. Co se to s tímhle městem děje?

CLEO

Dnes

*J*enže když k tomuhle stolu posadíme singles spolu s dětmi, bude to, jako bys je ocejšoval,“ pronesu zamyšleně a poklepu na plánek na svém iPadu. Daemon přikývne, zatímco pohledem už zase zabloudí přes mé rameno. „V tom případě by byl spokojený i Barack Obama, který oznámil, že dorazí se svou novou přítelkyní Melanií Trumpovou,“ řeknu a Daemonovy oči se upírají na cosi za mnou, zatímco dál pokyvuje hlavou a souhlasně mručí.

A já už toho mám právě dost. S tímhle člověkem se nedá pracovat. Přesněji řečeno s ním naštěstí nepracuju, ale dělám, co můžu, abych spolu s ním dala do kupy svatbu své nejlepší kamarádky a jeho nejlepšího kamaráda. A nenávidím to. Nesnáším, že jsou June a Ryder vážně tak samolibí, že si namlouvají, že jejich láska překoná všechny překážky. Dokonce i ty mezi mnou a tímhle arogantním a sebestředným machem!

Otočím se směrem, kterým se Daemon dívá, protože stále ještě nereaguje. Rudovlasý objekt jeho touhy by při troše štěstí mohl být plnoletý, v každém případě má velmi naditý hrudník a je na něj tak nažhavená, že jí po bradě skoro teče slina.

Když se na to podívám střízlivě, vlastně je to přirozená reakce. Dnes je neděle a Daemon na sobě nemá oblek, což mu ovšem nijak neubírá na charismatu. Ležérní, ale drahé šedé tričko s dlouhým rukávem a seprané džíny zdůrazňují jeho svalnatou postavu, jeho štíhlé ruce leží uvolněně na dřevěném stole a jeho vlasy doslova křičí, aby mu je člověk prohrábl prsty.

Přísně zaklapnu desky, sbalím iPad a mobil do kabelky, dopiju zbytek kávy a zvednu se. Teprve v tu chvíli získám zpět Daemonovu pozornost.

„Už jsme skončili?“ zeptá se.

„S tebou jsem skončila už dávno. Ale s ní evidentně ještě hotový nejsi. Zasedací pořádek proberu s June. Tobě přeju hezký víkend,“ řeknu, a než Daemon stačí cokoliv odpovédět, odejdu. U stolu, kde sedí zrzka, se krátce zastavím a důvěrně se k ní nakloním.

„V posteli ti bude říkat mami. Vzrušuje ho, když mu předtím dáš napít z lahvičky. Být tebou, dobře bych si to rozmyslela. Má takovou speciální libůstku...“ zašeptám a zakroužím ukazováčkem kolem spánku. Pak poklepu na desku stolu a narovná se. „Nic osobního, jen jsem myslela, že bys to měla vědět,“ dodám ještě, zrzka zírá nejdřív na mě, pak na Daemona. Její zájem viditelně opadl.

S úsměvem na rtech se vytratím.

Když dorazím domů, v našem bytě s June už je zase Ryder. Posledních několik měsíců je to takhle pořád. I když ho mám vážně ráda, spolubydlení ve třech jsem si dobrovolně nevybrala.

S June už několik týdnů zoufale hledají nějaké řešení, což se ukázalo být těžší, než si mysleli. Tenhle byt, který se nachází bezprostředně nad naší svatební agenturou v Soho, jsme já a June koupily společně, podobně jako Ryder s Daemonem koupili společně svůj byt v Meatpacking District. Teď jsou June s Ryderem zasnoubení, budou se brát a samozřejmě se chtějí sestěhovat, takže teď všichni čtyři vezíme v poněkud patové situaci.

Ještě k tomu všemu není situace na trhu s byty na Manhattanu právě jednoduchá. Ani nevím, kolikrát už June přišla domů ze schůzky s realitní makléřkou a jen mlčky zavrtěla hlavou, protože prohlídka byla opět naprostý propadák.

„Jé, ty už jsi zpátky? To bylo ale rychlé,“ řekne Ryder, otevře ledničku a prohlíží si její obsah. Rozhodne se pro jogurt, který jsem si vlastně koupila sama pro sebe, a s mírnou nelibostí sleduju, jak otevře víčko a požitkářsky do kelímku zaboří lžičku.

Aspoň se mohl zeptat.

„Jé, Cleo! Ahoj. Ty už jsi zpátky?“ ozve se za mnou Junein hlas. Ručníkem si vysouší vlasy, bosky přicupitá k Ryderovi, stoupne si na špičky a políbí ho. Ryder nechá jogurt jogurtem a přímo před nosem mi začne nanovo jejich každodenní neustálé muchlování.

Není to tak, že bych jim to nepřála. Proboha, vždyť jim to trvalo celých deset let, než se dostali až sem, a to je upřímně řečeno celá věčnost! Ale pomalu už

mi to začíná lézt na nervy. Nahlas si odkašlu a ti dva se od sebe s úsměvem odlepí.

„Jak ses vyspala, Junybunny?“ zeptá se Ryder a otře se o June nosem.

„Ve tvém náručí se spí vždycky skvěle jako na obláčku,“ odpoví June a otře se o něj nosem. Tihle dva jsou vážně hezký pár. June s těmi krátkými světlými vlasy a drobnou postavou a Ryder, který ji převyšuje o dvě hlavy a pak svými pažemi by ji mohl prakticky schovat. Je to roztomilé. A taky pěkně otravné.

„Já už nemůžu. Ten chlap je takový kretén! Bojkotuje, ne, sabotuje vaši svatbu, protože má v hlavě jen to, jak by strhal šaty z nějaké zrzky! Takové jednání je naprosto neakceptovatelné!“ řeknu hodně nahlas a můj tón konečně přeruší jejich muchlování. June přejde ke mně ke kuchyňské lince a obejmě mě.

„Vážně je to tak zlé?“ zeptá se soucitně, ale já jsem našťvaná. Našťvaná na ni a našťvaná na Rydera. Od začátku jsem jim říkala, že Daemon a já, to nepůjde dohromady. My dva nemůžeme být svědci.

Hustila jsem do June, prosila ji na kolenou, ať prostě požádá některou z našich dalších nejlepších kamarádek, Levanduli nebo Willow. Ale ona trvá na mně a Ryder zase trvá na Daemonovi. Nemůžu pochopit, jak někdo jako Ryder může mít za nejlepšího kamaráda někoho takového. Ryder je... jemný a laskavý a klidný a rozvážný. A Daemon je... je... prostě kretén! On je přesně ten důvod, proč mají ženy v hlavě určitý stereotypní obrázek o mužích. Protože on ta klíše splňuje úplně všechna. A ještě jich přidá pár navrch.

„Jo. Ne. Nějak to půjde,“ řeknu rozmrzele, protože nechci June pokazit nejkrásnější den jejího života svou přecitlivělostí. Kromě toho jsem přece PR ma-

nažerkou naší svatební agentury! Je sakra moje práce takovou akci suverénně zorganizovat! Jen ne s Daemonem Hellem, tím...“

„Už je hotový zasedací pořádek? Nebo s tím potřebuješ pomoci?“ zeptá se June a rozkrojí si jablko.

„My už to nějak zvládneme. Ty se postarej o to, abys měla ty nejkrásnější šaty,“ řeknu a usměju se.

Tak prostě budeme komunikovat e-mailem, pomyslím si a vylovím z kapsy telefon.

Mohl bys mi laskavě poslat seznam Ryderových hostů, kteří spolu v žádném případě nesmí sedět u jednoho stolu? Až to vyřídíš s tou zrzkou?

Sotva za minutu se na displeji k mému překvapení objeví odpověď.

Představ si, že zvládnou obojí zároveň. Jednu ruku mám na jejím zadku, druhou držím telefon.

Odfrknu si. Ten namyšlený náfuka!

Otázkou je, jak dobře?

Mám ti nahrát, jak sténá?

Ušetři mě toho! Stačí, když mi pošleš svoje návrhy.

Daemon a Cleo: ne u jednoho stolu.
V žádném případě u jednoho stolu!

Bože, to je hajzl! To je takový hajzl!

Prsty bubnuju do displeje, jako bych ho chtěla zmasakrovat.

Jo, tak to máš pravdu! Mně stačí, že žijeme
v jednom městě. Ne, počkej, na jedné planetě!
Nechtěl by ses náhodou přestěhovat? Třeba
do pekla?

Jo! Ted' jsem mu to nandala!

Kotě, z pekla jsem sem přišel. A teď bych ti
byl nesmírně vděčný, kdybys už mohla držet
klapačku. Protože ta zrzka už za chvíli bude.

„Grrr!“ zavrčím nahlas a odhodím mobil na kuchyň-
skou linku.

June zvedne oči od krájení ovoce, Ryder se zastaví
v půli cesty do koupelny.

„Je všechno v pořádku?“ zeptá se.

*Ne?! Nic není v pořádku! Přiveď toho svého kámo-
še k rozumu!*

Zhluboka se nadechnu. „Jo. Ta nová aktualizace
softwaru mě přivádí k šílenství,“ řeknu a Ryder ob-
rátí oči v sloup.

„Jo, to znám. Posledně mi to tam viselo snad dva
dny. Hele, dámy, jak to s vámi vypadá dneska večer?
Nedáme si nějaký film? Mohli bychom si uvařit thaj-
ské kari,“ navrhone a June se doširoka rozzáří.

„Ach, ano, miláčku! To by bylo super!“ řekne nad-
šeně, zatímco moje nadšení je poněkud zdrženlivé. To
totiž znamená, že tu Ryder zase zůstane přes noc. To
znamená, že se zase budu cítit jako páté kolo u vozu
a nejspíš ten film ani neuvidím do konce, protože si

radši po chvíli zalezu do svého pokoje, protože nevydržím, jak po sobě lezou. Budu mít špatné svědomí, že se prostě nedokážu těšit s nimi, a zároveň budu naštvaná, protože už ani ve svém vlastním bytě nemám žádný prostor pro sebe. Chci říct, že ačkoliv se s Ryderem dobře známe, nemám chuť se před ním rozvalovat na gauči v pyžamu a pletených ponožkách.

„Nechcete pro změnu k Ryderovi?“ zeptám se jakoby mimochodem a June protáhne obličej.

„Promiň, ale ty holky, co si Daemon vodí domů, nejsou zrovna tiché, jestli mi rozumíš? Tam prostě nejde spát, a to je Ryderův pokoj na opačném konci bytu. To jsou rajdy!“ Strčí si kousek jablka do pusy a druhým ukáže na mě. „Znáš ten typ holek, co se neustále hihňají? Ať Daemon řekne nebo udělá cokoli, pořád se hihňají! Příšerně pronikavě a vysoko.“ Napodobí ten zvuk a já se otřesu.

„Přesně! Vidiš to! Taký ses lekla! Pokaždé přemýšlím, jak to může vydržet. A co si od těch ženštin vůbec slibuje. Vždyť se k němu ani trochu nehodí,“ prohlásí June a zavrtí hlavou.

„Jé, ta jedna, ta s tím psem, to byl fakt vrchol!“ ozve se Ryder ode dveří do koupelny a oba vyprsknou smíchy.

„Jo! Co to jako mělo být? Štěkající krysa?“ zalyká se June.

„Daemon musel zírat, když mu s tou potvorou v kabelce najednou stála přede dveřmi. Pohled k popukání!“ zazubí se Ryder.

Moje otázka ohledně toho, kde budou spát, evidentně jaksí vyšuměla do prázdna.

Tiše si povzdechnu. Tak asi ne.

Vstanu, vezmu si kabelku a vykročím ke dveřím.